

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

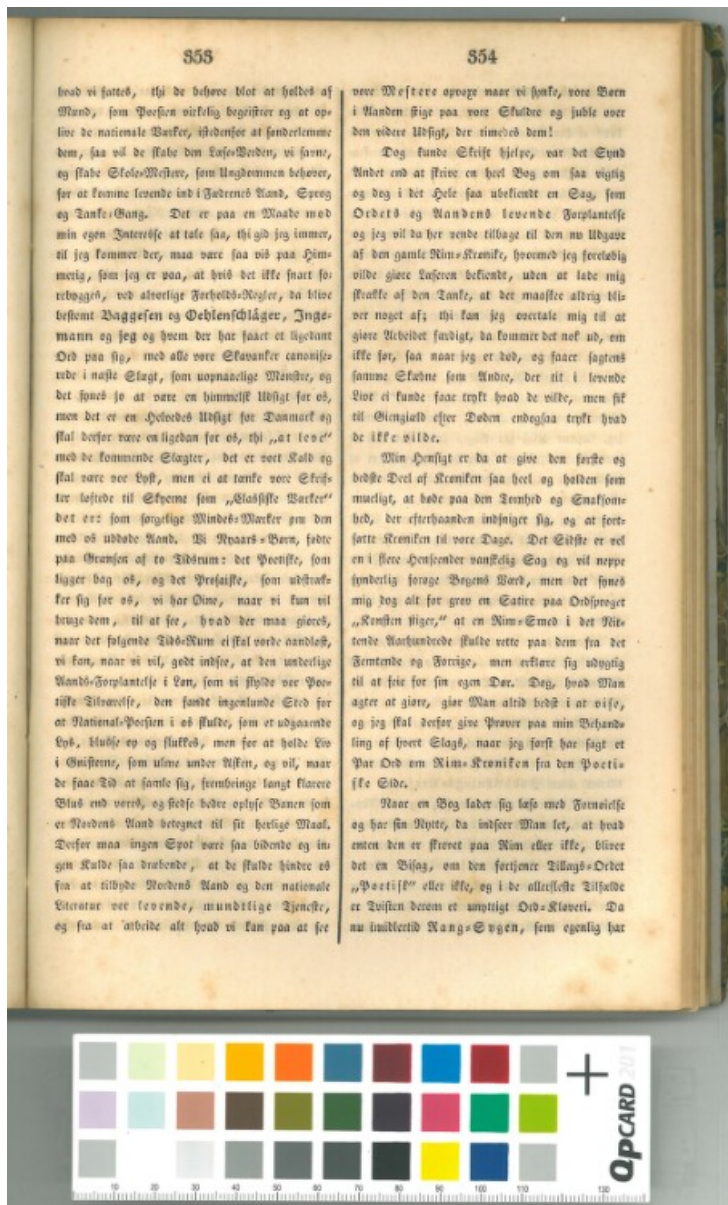
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 554. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm249/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

leed vi fatted, thi de behøve blot at holdes af
 Mand, som Poesien virkelig begynder og at op-
 løse de nationale Værker, i den for at funderomme
 dem, saa vil de staa den Løse-Væden, vi form, og
 staae Skole-Mester, som Ungdommen behøver, for
 at kunne levende ind i Høderens Land, Ege og
 Tanke-Gang. Det er paa en Maade med
 min egen Interesse at tale saa, thi jeg immer,
 til jeg kommer der, maa være saa vid paa Him-
 mel, som jeg er paa, at hvis det ikke snart for-
 rebygges, ved alverlige Forholds-Nagler, da blive
 bestemt Daggesen og Oehlens-Glæder, Inge-
 mann og jeg og hvem der har faaet et ligetant
 Dit paa sig, med alle vore Skatner canonis-
 rede i næste Slægt, som uopnåelige Mænd, og
 det synes jo at være en himmelfl Ulyst for os,
 men det er en Høderens Ulyst for Danmark og
 skal derfor være en Høder for os, thi „et levende“
 med de kommende Slægter, det er vort Kald og
 skal være vort Lyk, men ei at tænke vore Skrif-
 ter bestede til Skjæme som „Klæbste Værker“
 det er som sørgelige Minde-Mærker paa den
 med os uddøde Kunt. Vi Rnaars-Bær, fødte
 paa Ormen af to Adrum: det Poesie, som
 ligger bag os, og det Poesie, som udbræk-
 ker sig for os, vi har Dem, naar vi kun vil
 bruge dem, til at se, hvad der maa gøres,
 naar det følgende Tid-Rum ei skal være dødt,
 vi kan, naar vi vil, gøre indse, at den usæd-
 vande Høder-Gjortelse i den, som vi flyde vore Poesie-
 tilsvarende, den gamle ingensunde Eder for
 et National-Poesie i os stude, som et udgaaende
 Lyk, Høder og og sluffed, men for at holde sig
 i Gensjæm, som ulme under Væsen, og vil, naar
 de faae Tid at samle sig, frembringe langt flævere
 Væsen end vore, og heds bedre oplise Væsen som
 et Høderens Land betegnet til sit helligt Maal.
 Derfor maa ingen Spot være saa dødt og in-
 gen Kulte saa dræbende, at de stude hinde os
 for at tilbyde Høderens Land og den nationale
 Literatur vore levende, munderlige Høder,
 og saa at arbejde alt hvad vi kan paa at se

vore Mestere opvæge naar vi hørte, vore Bær
 i Høden sig paa vore Skulder og juble over
 den videre Ulyst, der tændte dem!
 Dog kunde Skrift Høder, var det Synd
 Under end at skrive en hel Bog om saa vigtig
 og dog i det Høder saa ubeslægt en Sag, som
 Ordets og Høderens levende Gjortelse
 og jeg vil da her vende tilbage til den nu Ulyst
 af den gamle Nim-Krenke, hvedem jeg færdelig
 vilde gøre Løsen beslægt, uden at lade mig
 skuffe af den Tanke, at det maatte aldrig bli-
 ver noget af; thi kan jeg overtale mig til at
 gøre Ulyst ved, da kommer det nok ud, en
 ikke for, saa naar jeg er død, og faae sagtens
 samme Skæne som Under, der sit i levende
 Vore ei kunde faae trykt hvad de vilde, men sit
 til Gensjæm efter Væden endogaa trykt hvad
 de ikke vilde.
 Min Høder er da at give den første og
 bedste Del af Krenken saa hel og holden som
 muligt, at hede paa den Krenke og Enslom-
 hed, der sterbaanden indfjer sig, og at fort-
 sætte Krenken til vore Dage. Det sidste er vel
 en i flere Høderer vordelig Sag og vil neppe
 lyndelig forage Væden Væden, men det synes
 mig dog alt for grov en Gætte paa Ordproget
 „Krenken siger“, at en Nim-Ermed i det Næ-
 stende Krenkede stude rette paa dem fra det
 Jæntende og Færdige, men rettere sig udgøng
 til at sige for sin egen Dæ. Dog, hvad Man
 agter at gøre, gøre Man altid bedst i at vise,
 og jeg skal derfor gøre Prøve paa min Høder-
 ling af hvent Slægt, naar jeg først har sagt et
 Par Ord om Nim-Krenken fra den Poetis-
 ske Eder.
 Naar en Høder lader sig løse med Færdige
 og har sin Høder, da indser Man let, at hvad
 enten den er skrevet paa Nim eller ikke, bliver
 det en Høder, om den fortjente Ulyst-Ordet
 „Poetisk“ eller ikke, og i de allerfleste Tilfælde
 er Ulysten detom et umyttigt Dø-Klæver. Da
 nu imidlertid Nang-Sagen, som egentlig har